Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 120 THURSDAY, JUNE 25, 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 -ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 25-го ЧЕРВНЯ 1998 р. ч. 120 РІК CV

Л. Кучма відклав поїздку до Зальцбурґу

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма відмінив свою поїздку до Зальцбурґу, Австрія, для участи в економічному форумі країн Східньої та Центральної Европи на вищому рівні.

Таке рішення Президента пов'язано з продовженням парляментарної кризи, що склалася через тривале необрання голови Верховної Ради.

Під час цієї візити Президент плянував ряд зустрічей з керівниками Австрії, Бельгії, Швайцарії, інших країн, а також представниками провідних міжнародних фінансових організацій та ділових кіл. Однак, надумку голови держави, криза в парляменті ускладнює розв'язання невідкладних питань життєдіяльности держави і потребує негайного вжиття заходів для поліпшення економічної ситуації в Україні.

Кращають стосунки України з МВФ і Світовим банком

Київ. — Виступаючи 23-го червня на пресконференції, голова Національного Банку України Віктор Ющенко сказав, що завдяки своїй економічній політиці Україна стоїть на порозі якісно інших стосунків з Міжнародним валютним фондом і Світовим банком.

Як відомо, з 15-го до 21-го червня в Україні працювала місія МВФ, яка, за словами першого заступника директора банку Стенлі Фішера, була „дуже вражена рішучістю Уряду" зробити все необхідне для отримання 2 блн. дол. кредиту. Світовий банк теж нещодавно ~~заявив, що може надати~~ Україні позичку на суму понад 4 блн. дол., якщо Київ далі здійснюватиме проєкти перебудови своєї промисловости.

В. Ющенко назвав переговори з місією Міжнародного валютного фонду та Світового банку „коректними і продуктивними". Він також зазначив, що, утримуючи дефіцит державного бюджету на рівні 3 відс., Україна змінила своє ставлення до внутрішніх і зовнішніх запозичень. Голова НБУ вважає, що позички не повинні використовуватися на виріщення соціяльних проблем. За його словами, концентрувати фонди треба „лише в державному бюджеті".

Визнавши, що Україна має проблеми з поточними платежами, В. Ющенко разом з тим оцінив ситуацію на валютному ринку як „керовану і стабільну". „Україна не є державою-банкрутом, про що свідчить обсяг виконання нею зобов'язань на фінансовому ринку", — сказав він.

Чорнобильську катастрофу міг спричинити землетрус

Копенгаген. — Однією з можливих причин Чорнобильської катастрофи міг бути землетрус, стверджує документальний телевізійний фільм, знятий данською режисеркою Бенте Мілтон.

58-хвилинна стрічка під назвою „Секретний фактор" здобула 22-го червня перше місце в конкурсі, організованому Европейською агенцією довкілля (ЕАД). Б. Мілтон отримала 25,000 крон (3,660 дол.).

Фільм зосереджує увагу на землетрусі, який відбувся перед самим вибухом четвертого реактора ЧАЕС. Епіцентр підземного поштовху знаходився на відстані 12 кілометрів від електростанції.

За словами Б. Мілтон, неможливо довести, що землетрус був причиною Чорнобильської катастрофи, але дуже ймовірно, що між двома явищами був зв'язок. Досі офіційними поясненнями найбільшої ядерної катастрофи в світі були людські прорахунки і недбалість, зазначив у своїй заяві данський канал TV2, який показав згаданий фільм.

Згідно з Б. Мілтон, четвертий реактор ЧАЕС побудовано над так званою тектонічною тріщиною — місцем, де земна кора є нестійкою. Російські, литовські і західні науковці прийшли до висновку, що замовчувані повідомлення з трьох совєтських військових сейсмічних станцій були правдивими. Згідно з цими повідомленнями, землетрус силою 3-4 бали за шкалою Ріхтера відбувся 22 секунди перед вибухом Чорнобиля.

За словами Б. Мілтон, незалежні експерти з Данії та Великобританії визнали використані у фільмі джерела та документи правдивими. Один російський науковець припускав, що від землетрусу тріснула труба в охолоджувальній системі і пара спричинила реакцію, як у двигуні ракети. Ядерний стержень піднявся і вибух стався вже в повітрі.

Експерти з питань безпеки атомних електростанцій закликали науковців із суміжних ділянок перевірити теорію, висунену у фільмі. Якщо вона виявиться правильною, „ми маємо велику проблему", сказала Б. Мілтон.

Вісім з 10 АЕС, на яких функціонують реактори типу чорнобильських, побудовано в геологічно нестабільних місцях, і переважно біля озер і річок, бо станції потребують багато води для охолодження.

Шахтарі звернулися до Президента

Київ (УНІАР). — На адресу Президента України Леоніда Кучми надійшло звернення від представників шахтарських колективів, які пікетують Кабінет Міністрів.

У своєму зверненні шахтарі просять Президента, як гаранта Конституції, навести порядок в галузі, забезпечити виплату заробітної платні, а також вжити негайних заходів для виконання їхніх вимог.

Шахтарі критикують Кабінет Міністрів за затягування з підписанням угоди між Урядом і шахтарськими профспілками.

Президент доручив прем'єр-міністрові України Валерієві Пустовойтенкові зустрітися з представниками пікетуючих шахтарів і лідерами їхніх профспілкових організацій.

У Кабінеті Міністрів 22-го червня на нараді з керівниками міністерств та управлінь В. Пустовойтенко заявив, що вжиті Урядом заходи дадуть надходження до бюджету, отже, буде можливість для стабільних виплат не лише шахтарям, але і кораблебудівельникам.

Парлямент України продовжує обирати свого голову

Київ (УНІАР). — Кандидат на пост голови Верховної Ради України, членфракції Народно-Демократичної Партії (НДП) Артур Білоус, характеризуючи процес обрання голови парляменту України, сказав: "Будь-яка особа, обрана на цей високий пост, обов'язково перетвориться на спікера, враховуючиструктуризованіть нинішнього парляменту". Щодо внесення змін до Конституції, Білоус вважає недоцільним "змінювати правила гри, якщо ми ще не навчилися за ними грати". Та все ж дві зміни, на його думку, треба ввести: поперше, надати право Уряд́ові видавати законодавчі акти (таке право було, свого часу, в Уряду Кучми і ці акти називалися декретами), подруге, збільшити число заступників голови Верховної Ради. Після цього Артур Білоус свою кандидатурузняв. На користь Івана Плюща зняли свої кандидатури члени фракції Народного Руху України Ігор Юхновський, Георгій Філіпчук,Ярослав Федорин, Рефат Чубаров, Дмитро Чобіт і Лесь Танюк, а також член фракції НДП Геннадій Балашов.

У виборчому списку залишилися дві кандидатури — Івана Плюща і Михайла Павловського. І. Плющ закликав припинити конфронтацію. Із 343 депутатів, які взяли участь у голосуванні, за М. Павловського віддали свої голоси 70 парляментаристів, а за І. Плюща — 205. Отже, знову ніхто не отримав необхідних 226 голосів.

Проте певний успіх І. Плюща не сподобався дехкім, і другий секретар ЦК Компартії України Адам Мартинюк, виступаючи в парляменті, заявив, що "на обрання Івана Плюща в цю залю 'кинули' величезну суму грошей"; оголосив навіть цифру — 450,000 дол. Неназвані Мартинюком особи начебто пропонували по 10,000 тис. дол. за кожнийчистий відданий у їхні руки бюлетень. Водночас Мартинюк висловив певність, що сам І.Плющ не стоїть за цим підкупом, і закликав його зняти свою кандидатуру. "Тоді це буде чесно і порядно!", — наголосив А.Мартинюк.

Один з депутатів від "Лівого центру", який не хотів публікувати своє ім'я, також сказав, що пропонувалися гроші. Механізм дуже простий: береш бюлетень, розписуєшся за нього і передаєш незаповненим керівникові однієї з правоцентристських фракцій.

Щодо необрання Олександра Ткаченка, то це

(Закінчення на стор. 4)

Уряд забиратиме готівку в податкових боржників

Уряд забиратиме готівку в податкових боржників

Київ. — У підприємств і осіб, які ухиляються від податків, Уряд відтепер вилучатиме готівку, повідомила УНІАР.

На виконання указу Президента Леоніда Кучми про підвищення відповідальности за розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами Кабінет Міністрів ухвалив постанови, якими затверджується порядок стягнення податкової заборгованости

Якщо в юридичних чи фізичних осіб не буде фондів на основному поточному конті, їх примусово позбавлять можливости користуватися наявною в них готівкою. Вилучена готівка вноситиметься на згаданий рахунок в банку і про це складатиметься відповідний акт.

Встановлено нову мінімальну платню

Київ (УНІАР). — 23-го червня Президент Леонід Кучма підписав указ про встановлення нового розміру мінімальної заробітної платні — від 1-го липня вона дорівнюватиме 55 гривень на місяць.

Одночасно з цим Президент подав на розгляд Верховної Ради проєкт закону про встановлення межі малозабезпечености та розміру мінімальної заробітної платні на 1998 рік.

Іншим указом Л. Кучма призначив Раїсу Богатирьову першим заступником, а Віталія Москаленка — заступником міністра охорони здоров'я.

Крім того, Президент вніс на розгляд Верховної Ради проєкти законів про ратифікацію договорів між Україною та Узбекістаном, а також про ратифікацію кредитної угоди між Україною та Европейським банком реконструкції та розвитку.

Косівські повстанці міняють тактику

Кліна, Сербія. — Конфлікт у сербській провінції Косово продовжується, а його жертвами в більшості залишається невинне цивільне населення. Від березня сербська поліція і загони окремого призначення у своїй офензиві ліквідували Косівську армію визволення убили десятки етнічних албанців у тому числі 20 дітей, а тисячі їх мусіли, зберігаючи своє життя, покинути свої оселі та стати бездомними втікачами. Не зважаючи на це, косівські повстанці досі оминали будь-які збройні сутички з цивільним сербським населенням.

Одначе, останніми днями повстанці змінили свою тактику і почали атакувати сербське цивільне населення та викрадати поодиноких осіб. Як виглядає, Косівська армія визволення вирішила також виселити сербів з їхніх осель, цієї провінції, котру в 90 відсотках заселюють етнічні албанці. Ця тактика повстанців тільки викликала нові загострення, бо серби кинули нові військові загони, котрі горять жадобою пімсти. Все ж таки в останніх днях повстанці вигнали сербських мешканців з сіл Єловець і Кієво, котрі наполовину заселювали серби і албанці. Тепер понад 900 албанців стали бездомними також.

В основному така ситуація тільки посилює взаємне ворогування та недовір'я, котрі залишають довготривалі нега-

(Закінчення на стор. 3)

Франція визнала ґеноцид вірменів у колишній Туреччині

Париж. — Національні збори Франції, тобто нижня палата парляменту країни, схвалили законопроєкт про визнання ґеноциду вірменів у колишній Османській імперії.

Цей документ викликав тріюмф серед впливової вірменської діяспори Франції, однак разом з тим спричинив гострі протести збоку Туреччини, якая дотепер не визнала, і визнавати не збирається, ґеноциду вірменського населення на території Османської імперії в роки Першої світової війни, хоч винищення османами сотень тисяч вірменів є незаперечним фактом історії.

Щоб набути чинности, цей проєкт закону ще має бути схвалений верхньою палатою, сенатом.Якщо це станеться, то неминучим вислідом цієї події буде скасування Туреччиною контракту, згідно з яким вона плянувала закупити на 10 блн. дол. французької зброї. Мова йшла про протитанкові ракети, невеликі військові кораблі, танки і бойові гелікоптери.

Турецький ринок озброєнь за пару останніх років став одним з найперспективніших у світі. А протягом найближчих 25 літ Анкара має намір видати на модернізування армії до 250 блн. дол.

Тим часом Франція займає третє місце в світі в ділянці експорту зброї. Її збройна промисловість належить до найбільш науковомістких галузей економіки. Оскільки світовий ринок весь час

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ПОДАННЯ ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма звернувся з поданням до Конституційного Суду України із проханням вирішити питання про відповідність Конституції постанови ВР про чинність закону України ~~про рахункову палату і розтлумачи~~ти статтю 70 закону про Конституційний Суд України. Перед Верховною Радою України Л. Кучма клопочеться про списання та реструктуризацію податкової заборгованости сільсько-господарських підприємств і цукрових заводів станом на 1-го січня 1998 року.

Б. ТАРАСЮК ЗУСТРІВСЯ З АМБАСАДОРОМ ІТАЛІЇ

КИЇВ. — Міністер закордонних справ України Борис Тарасюк 20-го червня прийняв амбасадора Італії в Україні Жана-Луку Кортінетто. Під час зустрічі обговорено питання поглиблення двостороннього співробітництва у сфері економіки, зокрема, про здійснення деяких проєктів із залученням італійських інвестицій в економіку України. Розглянуто питання активізації співпраці двох країн у рамках міжнародних організацій, поширення договірно-правної основи двосторонніх відносин. Б. Тарасюк висловив надію, що Італія підтримає пляни України щодо співпраці з европейськими та евроатлантичними міжнародними організаціями.

ГЕПАТИТ ВИКЛИКАЄ СЕРЙОЗНЕ ЗАНЕПОКОЄННЯ

УЖГОРОД. — В Ужгороді зафіксовано спалах гепатиту "В". Місцеві медики б'ють тривогу, оскільки хворих на гепатит "А" і гепатит "В" зрівнялося один до одного. Досі на 10 хворих гепатитом "А" траплявся лише один випадок гепатиту "В". Останніми днями це захворювання виявлено ще у п'ятьох мешканців обласного центру.

ЗОНА ЕПІДЕМІЇ ХОЛЕРИ

МАРІЮПІЛЬ. — Це місто оголошено зоною епідемії холери. Таке рішення прийняла надзвичайна протиепідемічна комісія при Донецькій обласній державній адміністрації. За станом на 19-го червня у водоймах області виявлено сім культур холерних вібріонів. Холерні вібріони, які можуть викликати захворювання, знайдено у річках Кальчик та Кальміус, що впадають в Озівське море, а також у стічних водах, що потрапляють в море в районі міського пляжу.

ЗАКРИТО ПЛЯЖІ

ОДЕСА. — В Одесі закрито п'ять із дев'ятих міських пляжів. Рішення про це прийнято міською санітарно-епідемічною службою, у зв'язку з високим рівнем забруднення морської води. Вміст у ній кишечної палички у багато разів перевищує припустимі норми.

ДИТЯЧИЙ ФЕСТИВАЛЬ "ЧОРНОМОРСЬКІ ІГРИ"

СКАДОВСЬКЕ, Херсонська область. — У місті розпочався Всеукраїнський благодійний дитячий фестиваль "Чорноморські ігри", жюрі якого очолює заслужений діяч мистецтв України Микола Баграєв. Всі учасники фестивалю отримають дипломи, а володарі перших трьох місць — пам'ятні відзнаки. Переможці у кожній з номінацій візьмуть участь у фестивалі "Таврійські ігри". Фестиваль проходить під патронатом Президента України Леоніда Кучми.

ЗУСТРІЧ З КЕРІВНИКАМИ МВФ

КИЇВ. — Про співпрацю між Україною та Міжнародним валютним фондом у здійсненні програми структурної перебудови енергетичного сектора йшлося під час зустрічі першого віцепрем'єр-міністра УкраїниАнатолія Голубченка із директором другого европейського департаменту Міжнародного валютного фонду Джоном Олдіном Смітом та керівником місіїМВФ в Україні Мухамедом Шадманом Алаві. Також під час зустрічі обговорювалися основні принципи фінансового оздоровлення електротехнічної галузі України та реструктуризаціявугільної промисловости, умови проведення тендеру з продажу газу і додаткових заходів для наповнення Державного бюджету.

УРЯД БЕРЕТЬСЯ ЗА НЕПЛАТНИКІВ ПОДАТКІВ

КИЇВ. — "Кабінет Міністрів України найближчими днями ухвалить неодноназначальні рішення щодо неплатників податків," — заявив прем'єр-міністер УкраїниВалерій Пустовойтенко. Ці заходи мають дати надходжень до бюджету майже 2 блн. грн. Прем'єр зазначив, що при необхідності Уряд звернеться до ВР для розгляду цих заходів у позачерговому порядку.

РЕКОНСТРУКЦІЯ СТАДІОНУ "ОЛІМПІЙСЬКИЙ"

КИЇВ. — Наступного року в Україні відбудеться спартакіяда, — повідомив прем'єр-міністер України Валерій Пустовойтенко. Він ознайомивмся станом будівництва та реконструкції критої спортової арени та стадіону, що входять до Національного спортового комплексу "Олімпійський". Критуарену включено до переліку об'єктів будівництва України. По завершенні реконструкції тут можна буде проводити тренування та спортові змагання з 25 видів спорту світового рівня. Це футбол, легка атлетика, бокс, фехтування, боротьба, спортова та художня гімнастики тощо.

МІНІСТЕР ЗУСТРІВСЯ З ДИРЕКТОРАМИ ВУГІЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

ДОНЕЦЬКЕ. — Міністр вугільної промисловости Сергій Тулуб звільнив генеральних директорів трьох підприємств — "Артемвугілля", "Торез-Антрацит", "Краснижнєвугілля". Про це міністер повідомив на зустрічі з генеральними директорами та керівниками профспілок гірничих колективів. Міністр наголосив, що хто не вміє в умовах ринку керувати вугільними підприємствами, той мусить зрезигнувати. Ці рішучі дії обумовлено дорученням Уряду протягом трьох місяців подати програму стабілізації галузі, якою передбачити створення державної компанії зі збуту вугілля.

ЗСА У ПОНЕДІЛОК, 22-ГО ЧЕРВНЯ, дали обіцянку допомогти Індонезії та підтримати реформи її економіки і заявили, що готові забезпечити її економічно та технологічно підмогою, щоб рятувати загальмовану економіку країни. Лоренс Саммерс, заступник секретаря Департаменту скарбу, після півтораго́динної зустрічі з індонезьким президентом Б. Габібі, заявив, що „відновлення економічної стабільности є найвищим пріоритетом". Він, одначе, не зупинявся на конкретних цифрах і формі згаданої допомоги, але підкреслив, що йому подобалися зусилля в цьому напрямі президента Габібі, котрий перебрав керівництво країни 21-го травня від президента Сугарта.

У СВІТІ

У ПОНЕДІЛОК, 22-ГО ЧЕРВНЯ, ЗСА, Британія, Франція, Німеччина, Греція, Італія і Японія відкликали своїх амбасадорів з Мінська, столиці Білорусі, протестуючи в цей спосіб проти очевидно-зумисного порушення правил Віденської конвенції, котрі забезпечують амбасади та резиденції закордонних посольств недоторканістю. Одначе, як виглядає, міжнародні дипломатичні правила не представляють жодної вартости в білоруського президента Александра Лукашенка, котрий поважає тільки свої диктаторські правила. Відкликаючи амбасадора Данієла Спекгарда, ЗСА підкреслили, що тепер присутність білоруського амбасадора у Вашінґтоні аж ніяк не є бажаною, а Джеймс Рубін, речник Державного департаменту, зазначив, що повернення білоруського амбасадора до ЗСА був би дуже поганим кроком.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 22-ГО ЧЕРВНЯ, Уряд президента Билла Клінтона розпорядився увести зміни у програму медичного забезпечення Медікер, які вимагають від медичних забезпеченевих програм, дати можливість пацієнтам доступ до спеціялістів, зберігати історії хвороб пацієнтів довірочними та забезпечити пацієнтів у потребі перекладачами. Нові правила підсилюють закон з 1997 року та є куди більш строгими, як ті правила, котрими керуються комерційні лікарсько-забезпеченеві установи у багатьох стейтах країни. У деяких випадках ці правила сягають навіть поза закон з 1997 року, бо встановлюють додатковий захист для жінок, для осіб з поважними недугами та для пацієнтів, які не вміють читати чи говорити англійською мовою. Офіційні чинники твердять, що це є „найважливіші зміни у програмі Медікер від початку її введення у 1965 році".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

UNA & Svoboda tel.: (973) 292-9800; Svoboda Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Свобода слова різною буває

Нинішнього року минає 17 літ від часу заснування в Ню Йорку Комітету Оборони Журналістів, метою якого, як випливає вже з самої назви, є захищати особисті та професійні права наших колег в усьому світі. Попри трагічні випадки часто жорстоких мафійозних чи й погано прихованих політичних розправ з журналістами, котрі не йдуть на компроміс з професійним та людським своїм сумлінням, а стоять на сторожі правди, Україна може розраховувати на визнання згаданого співтовариства. Як би там не було, в країні панує повна свобода слова, а журналістам держава не зв'язує рук у їх починаннях; вони можуть писати про все, що вважають за потрібне, хоч не завжди вміють правильно користуватися своїми можливостями, іноді забуваючи, що поняття свободи (і не тільки свободи слова) крім надання людині прав, передбачає й покладенння на неї обов'язків. Те, що на зміну ще недавно превалюючій тенденції українських засобів масової інформації в Україні до сенсаційних "родзинок" приходить більше конструктивізму мислення, аналізу реальностей, а не смакування уявних "фактів", можна, насамперед, пояснити ставленням вітчизняного читача до того, що пропонують йому газета, радіо, телебачення. Громадянин все менше бажає довідуватися про те, що відбувається, поскільки він є повсякчасним свідком та учасником подій; читач, слухач, глядач хоче сьогодні знати не проти чого чи кого слід боротися, а як боротися, на що в тій боротьбі обіпертися, що не тільки прагне, а й робить у цьому пляні держава. Громадянинові оскому набили розумування журналістів на тему типу: "Чому ми бідні? Бо — дурні. Чому ми дурні? Бо — бідні". Бо громадянин вже добре знає, як привели його попередні хазяїни–компартократи до процитованої сентенції, і він не хоче, щоб сьогоднішні хазяїни–новократи вели його тою ж стежкою, що їх попередники.

Але повернемося до згадуваного напочатку комітету. Тоді головною його метою було, користаючи з потужних засобів масової інформації, насамперед, ЗСА, захищати колеґ–журналістів в авторитарних країнах, закликати до цієї справи уряди вільних держав. В ті ще зовсім недавні часи практично половина світу перебувала в кайданах тоталітаризму: був Совєтський Союз з його державами–сателітами, останній період панування якого особливо позначився наростанням репресій в надії, що тільки таким шляхом вдасться врятувати режим, який прогнив і почав тріщати по швах та розповзатися. Мало чим відрізнялися від комуністичних режимів своїм ставленням до свободи слова й військові диктатури Південної Америки, а відтак авторитарні уряди Азії; одну п'яту частину людства тримав у їжакових рукавицях маоцзедунівський Китай...

Однак, як не парадоксально, у величезній мірі в ролі душителів свободи слова, правди часто–густо виступають самі журналісти. Не йдеться, очевидно, лише про далеких від власне журналістики "шкрабіп'юрок", які, як то кажуть, іронією долі потрапляють в редакційні крісла та роками щось у них висиджують, завдяки вмінню пристосуватися, говорити масненькі, потрібні їх годувальникам слова; з цією категорією, як мовиться, все ясно. А — на сором і на ганьбу — часто в цьому ракурсі бачимо витончених майстрів слова, котрі втратили найцінніше, що має журналіст (і не тільки журналіст) — почуття елементарної порядности, людської гідности. Гарно проповідуючи з газетних шпальт чи екранів телевізії оті високі людські почуття, патосно розмірковуючи над призначенням людини в світі, подібні професіонали високої проби живуть з того, що з іронічною, саркастичною усмішкою, втрачаючи почуття міри, тільки й чекають, щоб, скориставши з нагоди, облити витончено–професійним брудом кожного, на кого кивне пальцем той же хазяїн. До чого тільки можна дійти в подібному поводженні зі свободою слова! Чи ж не яскравим у цьому сенсі є приклад зі справжнім оплюгавленням, очорненням окремими американськими засобами масової інформації Президента наймогутнішої держави світу Билла Клінтона? Оплюгавленням тоді, коли тільки суд має право сказати — винна особа чи ні. Можна тільки здогадуватися, що залишилося б від доброго імені пересічного смертного, потрап він під приціл подібного аса журналістики. Зрештою, пересічними смертними аси оті не займаються, а залишають цю працю згаданим "шкрабіп'юркам".

Комітет бо згаданий захищає всіх однаково...

ХТО ЗАСІВАЄ ІНВЕСТИЦІЙНЕ ПОЛЕ УКРАЇНИ?

За даними Державного комітету статистики України, на 1-го квітня 1998 року сума чужинецького капіталу в статутних фондах підприємств на території України становила 2 блн. 178 млн. дол. За період із жовтня 1997 року до квітня 1998 року обсяг прямих закордонних інвестицій у підприємствах України збільшився на 380,5 млн. дол. (на 21,2 відс.) що перевищує надходження закордонного капіталу за січень-вересень 1997 року.

Найбільший сегмент українського інвестиційного ринку займають інвестиції семи країн: ЗСА — 426,9 млн. дол., 19,6 відс. загального обсягу залученого в Україну капіталу, приріст інвестицій із жовтня 1997 р. до квітня 1998 р. становив 94,3 млн. дол.

Нідерлянди, відповідно, — 220,5 млн. дол., 10,2 відс. + 40 млн. дол.

Німеччина — 184,2 млн. дол., 8,5 відс. + 10.9 млн. дол.

Кипр — 156,2 млн. дол., 7,2 відс. млн. дол.

Російська Федерація — 154,9 млн. дол., 7,1 відс. + 33,1 млн. дол.

Велика Британія — 151,4 млн. дол., 7,0 відс. + 10,9 млн. дол.

Ліхтенштайн — 106,4 млн. дол., 4,9 відс. + 2,9 млн. дол.

Майже чверть приросту іноземних інвестицій за жовтень 1997 р. — квітень 1998 р. припадає на харчову промисловість, обсяг чужого капіталу в якій збільшився на 25,6 відс. і на 1-го квітня 1998 р. становив 460,4 млн. дол. 14,5 відс. всього приросту закордонних інвестицій припадає на внутрішню торгівлю (збільшення на 18,2 відс. обсяг капіталу на 1-го квітня 1998 р. — 358,8 млн. дол.). Закордонні інвестиції в фінансовому секторі України зросли на 30,5 відс. та становили на 1-го квітня 1998 р. 198,8 млн. дол. Далі найбільші обсяги чужих інестицій вкладені в такі галузі: машинобудування — 172 млн. дол., приріст з жовтня 1997 р. до квітня 1998 р. — 13,0 відс.; хемічна та нафтохемічна промисловість — 138 млн. дол. приріст — 21 відс.; транспорт і зв'язок — 118, 6 млн. дол. приріст — 56,1 відс.; охорона здоров'я, фізична культура та соціяльне забезпечення — 114,2 млн. дол. приріст — 17, 2 відс.; чорна та кольорова металюргія — 69,1 млн. дол.; приріст — 37,1 відс.; сільське господарство — 54,3 млн. дол. приріст 17,8 відс. Чужі інвестиції в інші галузі незначні за обсягом.

У період після жовтня 1997 р. відбулося пожвавлення інвестиційної діяльности в Україні. Про це насамперед свідчить проґрес у здійсненні двох великих проєктів. Один із найважливіших для української економіки — спільний проєкт АвтоЗАЗу та південнокорейської корпорації DAEWOO. Його здійснення дасть можливість відкрити до 500,000 робочих місць у автомобілебудівній галузі. Запляновано модернізувати виробництво і створити в м. Запоріжжі новий автоскладальний завод. Південнокорейська корпорація також вироблятиме в Україні деталі для автомобілів. Передбачено збільшити потужності спільного підприємства до 250,000 автомобілів на рік і з них 80,000 модернізованих „Таврій". Також випускатимуть моделі „Дженерал Моторс", „Опель-Вектра", „Опель-Астра".

Інший великий проєкт за участю закордонного інвестора — це виробництво в Україні продукції компанії „Кока-Кола Аматил Україна". В Київській області вже збудований другий в Україні завод цієї компанії — один із найбільших в Европі. На початку 1998 року загальна сума інвестицій компанії „Кока-Кола Аматил Україна" сягала 230 мільйонів долярів. На компанію працює вже близько 2,500 українських громадян.

Є підстави очікувати в подальшому нових поважних інвестиційних рішень з боку великих закордонних компаній. Зокрема, компанія „Шелл" голова інвестувати значні фонди в розвиток газового комплексу України.

Компанія „Філіп Моріс" розглядає питання про будівництво в другій половині 1998 року фабрики в Україні зі залученням 150-200 млн. дол. капіталовкладень.

Провідні европейські телекомунікаційні компанії, яким належить 49 відс. статусного фонду суспільного підприємства „Український мобільний зв'язок", плянують інвестувати протягом десяти років близько 1 блн. дол., в тому числі у 1998 році — до 80 млн. (додатково до вже здійснених інвестицій обсягом 132 млн. дол.).

Наведені приклади свідчать про певний поступ у створенні в Україні умов для розвитку виробництва та піднесення ділової активности.

(За офіційною статистикою України).

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Шановні читачі „Свободи"!

До мене як до українського дипломата і депутата Верховної Ради України звернувся з листом про допомогу батько багатодітної родини Олександер Римар. Він проживає в Україні, в селі Слобода Межирівська Жмеринського району Вінницької области. О. Римар є вчителем фізики в своєму селі і самостійно утримує дружину і дванадцятеро дітей.

Нещодавно його родину спіткало велике горе — важко захворіла його дев'ятирічна дочка Юлія. Її діягноза — гострий мієлобластна лейкоза. Лікарі Вінницької обласної лікарні зробили все, що могли, але запевняють, що для остаточного видужання Юлії потрібно пройти курс лікування за кордоном.

Зрозуміло, що у вчителя, який самотужки утримує таку велику родину, просто немає грошей для оплати на те що лікування, а й подорожі за кордон.

Тому Олександер Римар звертається до всіх, хто може допомогти грошима, зробити посильні внески на конто № 2620630422 у Вінницькому банкові „Україна" МФО 302441, ідентифікаційний код 09302441.

Зі свого боку, я також звертаюся до вас, вельмишановні добродії, до всіх читачів „Свободи" з проханням відгукнутися на людську біду і допомогти, чим можна, цій людині.

Наперед вам вдячний.

Геннадій Удовенко

У листі подано неправду...

У „Свободі", ч. 108, з 9-го червня ц. р., було надруковано листа Любомири Крупи під назвою „Громада затурбована", в якому, між іншим, подано, нібито колишній будинок УНСоюзу у Джерзі Ситі новий його власник вже „як чуємо, продає за подвійну суму".

Ця вістка є зовсім неправдива і викликає подив: на якій підставі Л. Крупа подала її до „Свободи"?

Згідно з моєю перевіркою, Стів Денгольц, президент фірми „Монтґомері Ассошієтс", власник цього будинку, не має в пляні його тепер продавати.

Недавно появилася була стаття у газеті „Стар Леджер" про комерційні бюрові будинки у Гадсон Кавнті, в якій було подано, що немає вільних приміщень у будинках кляси 'А', і тому власники будинків кляси 'Б' інвестують гроші у своїх будинках для їх перебудови і модернізації, щоб піднести їх кваліфікацію до катеґорії 'А'. В цій статті було згадано, що власник будинку ч. 30 на Монтґомері вулиці Стів Денгольц інвестує мільйони долярів у модернізацію цього будинку.

Уважаю, що читачі „Свободи" повинні мати правильні інформації про всі справи, які є гідні друкування в пресі.

Олександер Благітка

Юрій Р. Рибак

Продавці долі і добробуту

Бажання людини знати про своє майбутнє — це її глибока психічна потреба, й вона лежить в основі кожної релігії. Але напрошується питання, чи в сучасному модерному світі, який втрачає стабільність і нагадує радше калейдоскоп з безупинною мінливістю образів, може хтось з певністю передбачити, що принесе завтра?

Відповідь на це непевна, хоч не бракує професіоналів, котрі саме тим займаються і навіть багатіють. І не треба далеко шукати, бо кожного дня слідкуємо за прогнозою метеорологів, які подають розвій і стан атмосферичних явищ з різним успіхом. А коли шукаємо за порадою, як найкраще використати наші зароблені гроші, то звертаємося з довір'ям до консультантів інвестицій. Крім них, є багато інших „віщих" фахівців. Всі вони разом творять динамічну, в обсязі 200 блн. дол., американську індустрію. Це не ворожбити, а радше „продавці долі і достатку". Вони нам пропонують „товар", який набуваємо з надією, що збільшиться його вартість у майбутньому. Один із спостерігачів передбачення завважує, що економісти, які працюють над майбутністю бизнесу, повинні б бути дуже багатими, одначе в дійсності так воно не є. Причина тут проста. Часто бо буває, що їхнє передбачення доводить до неправильних висновків, і тому, замість рискувати власними фондами, вони заробляють гроші порадами для інших або писанням книжок.

Але ж чому люди поблажливі, коли знавці зроблять помилку? Мабуть, тому, що переконані, що знавці зі своєю статистикою, комп'ютерами, професійною кваліфікацією знають, що роблять, а їхні помилки — це, мовляв, вийняток! Цікаво, що в опінії деяких поважних критиків експерти віщування не є кращими, як, скажімо, астрологи — ворожії на зорях чи навіть звичайні собі ворожбити з руки або карт. Різниця тут тільки у вищій винагороді за послуги. Для плянування майбутнього виникло кілька професій передбачення. Ними цікавляться окремі особи і цілі організації. Туди належать: метеорологія, економіка, капіталовкладення, технологічна оцінка, демографія, футурологія (наука про майбутнє) та організаційне плянування, як теж розвідка. І незалежно від цього, що над редакцією передбачення працюють найкращі і найздібніші уми, їхній остаточний успіх часто розминається з метою. Виглядає, що тут діє вплив теорії, яка досі ще вважає світ зорганізованим місцем, котрим кермують незмінні закони природи. У зв'язку з тим спо-стереження минулого можна застосувати до встановлення напряму дії в майбутньому і заразом потвердити, що „історія повторюється". Зараз же, однак, нова теорія хаосу, тобто невпорядкованого стану матерії, вказує на те, що годі передбачити завтра. Це, згідно з теорією хаосу, означає, що „історія НЕ повторюється"... Виринула нова ситуація, — і вже завважується її вплив в економіці на фондовій біржі, цінах товарів, погоді, людському населенню і розвідці. Згадаймо тут, що унікальна позиція аґенцій розвідки вимагає їхні передбачення тримати в таємниці, і можливо, що вони діляться з лікарями привілеєм приховувати помилки. Подібно, як економісти і демографи, аналітики розвідки теж пропустили деякі більшого значення події, як, скажімо, економічний занепад комунізму, совєтське вторгнення до Афґаністану, а Іраку до Кувайту і т. п.

Загальний огляд індустрії передбачення не був ви повний без згадки про засоби масової інформації, які заливають нас багатою інформацією. Щоденники подають прогнозу погоди, інформують про розвій економіки, оголошують вартість комерційних паперів, коментують політику, зацікав-

(Закінчення на стор. 3)

Л. Красюк,
Донецьке

Сучасні тенденції розвитку українського хорового мистецтва

На думку деяких сучасних вчених, історично закономірною є зміна культурних орієнтацій суспільства через кожні три століття. У відповідності з цією версією, теперішнє XX століття багато у чому повторює XVII століття. Можливо припустити, що в такому випадку культурний розвиток України в останній третині нашого століття є анаґлогічним закінченню „переломового" XVII століття, зв'язаного з „барокковими" контрастами, рухливістю у пошуках нових форм і виразніших засобів музичної творчости. Тенденція яскраво індивідуального у творчості стає головною. Кожний художник, втілюючи свій задум, створює ориґінальний жанровий модель. Тенденції поліжанровости, взаємовпливу жанрів, їх камернізації, неоклясицизму, неоромантизму, неоімпресіонізму — ось далеко неповний спектр багатоманітних явищ сучасного українського мистецтва.

Однією з важливих рис розвитку музичного мистецтва 60-их–70-их років стало звертання ком-

(Закінчення на стор. 3)

Раїса Руденко

В Росії відроджується масонство

I

Цікававу статтю під заголовком "Хрестовий похід в Росію" надруковано в російськомовному тижневику "Кур'єр" з 20-го березня 1998 року.

Автор статті Алєксєй Челноков розповідає, що президент Росії Боріс Єльцин 7-го серпня 1992 року підписав указ про відновлення офіційних взаємин російської держави з Мальтійським орденом, одним із масонських відгалужень.

Нам це цікаво, оскільки будь-які події чи явища в Росії певним чином впливають на Україну. Наприклад, я знаю принаймні одного українського талановитого і відомого скульптора, який є лицарем Мальтійськйого ордену. Можливо, таких є багато більше.

Масони-"іоаніти" до 1530 року називалися "госпітальєрами", а тоді римський імператор Карл V віддав у їхнє розпорядження острів Мальта, а вони, у свою чергу, пообіцяли захищати узбережжя Середземного моря від турецьких та африканських піратів. Відтоді вони дістали назву Мальтійських лицарів.

Масонство, згідно з тлумаченням британської енциклопедії, — це секретне братство з власним ученням, поширене по всьому світі. Масони вважають себе послідовниками творців храму царя Соломона. Їхні ложі є прототипом об'єднань середньовічних зодчих, які володіють таємницями спорудження ґотичних храмів і замків. Масони закликали створювати об'єднання на засадах рівности, братерства, взаємодопомоги, самопізнання і самовдосконалення з метою викорінення неґативних явищ із життя суспільства. Свою професійну майстерність у два останні століття вони використовують для впливу на структури влади та проникнення в них. Перша масонська організація під назвою "Велика ложа" виникла в Лондоні у 1717 році. Пізніше такі ложі з'явилися в європейських державах та в Америці. Тепер, за різними оцінками, до масонських організацій світу входить від шести до 30 мільйонів людей. А за даними Світової енциклопедії, тільки в ЗСА є майже п'ять мільйонів членів цього таємного братства.

В Росії масонство заснував Петро I, який багато чого переймав у західніх державах. Масонами були російські імператори Павло I і Олександер I, полководці Суворов і Кутузов, історики Карамзін і Ключевський, письменники Пушкін і Грибоєдов, декабристи Пестель, Трубецкой, Муравйов і багато інших відомих людей, в тому числі й Ленін, який був членом "Великої ложі Франції".

Цар Павло I у 1797 році створив Велике православне пріорство масонського братства, сподіваючись за допомогою Мальтійських лицарів перемогти Францію і Туреччину. Заснування Павлом I Російського православного пріорства стало причиною появи кількох альтернативних Мальтійських братств, які боролися між собою за вплив на царську владу в Росії. Через рік Наполеон захопив Мальту, а Павла I обрали Великим маґістром. У 1800 році Мальту захопили англійці. У 1834 році Великий капітул Мальтійського ордену перемістився в Рим.

Масони в Росії завжди боролися проти поширення атеїзму. Однак революційний дух проник і до цих таємних організацій, оскільки на початку XIX століття склад масонських лож став трохи демократичнішим. До них уже входили не лише високі державні сановники, аристократи і представники могутньої буржуазії, а й офіцери, лікарі, вчителі — майбутні декабристи. Тому 1822 року царська влада заборонила масонські ложі, але остаточно вони припинили своє існування з приходом революції, коли в Росії самозліквідувалося Велике пріорство. Отож сьогодні мова йде не про створення, а саме про відновлення масонства в Росії. До цього закликала у березні 1991 року російська служба "Радіо Свобода".

У квітні 1991 року "Велика національна ложа Франції" прийняла у своє братство двох російських громадян, які у 1992 році леґально повернулися в Росію і створили там ложу "Сєверная звєзда". На початку вересня 1992 року в Москві під патронатом "Великої національної ложі Франції" дуже пишно пройшло відкриття реґулярної ложі "Гармонія 48698", яку очолив Ґеорґій Дерґачов.

Недавно засновано вже п'яту організацію Мальтійського братства під назвою "Велика ложа Росії". У згаданому указі Б.Єльцина з 7-го серпня 1992 року сказано, що "інтереси Росії при Мальтійському ордені представляє за сумісництвом постійний представник Росії при Ватикані.

У червні 1995 року Великий маґістер Ордену Святого Іоанна Єрусалимського принц Жорж, родич короля Еспанії, звернувся до Б.Єльцина та російського міністра закордонних справ Євгена Прімакова з листом, у якому пообіцяв великі інвестиції в російську економіку. Хоча Кремль відповів мовчанням, у Москві невдовзі з'явилося представництво Ордену Святого Іоанна (OCI), на чолі з громадянином Франції Володимиром Павленком. Від початку 1996 року це представництво почало домагатися надання дипломатичного статусу. В кінці листопада 1996 року в Ліхтенштейні відбулася зустріч кремлівських лідерів з представниками Мальтійського братства. Про що була мова, невідомо, але автор статті в "Кур'єрі" розповідає про таємне листування між керівником російського відділу Мальтійського ордену Жаком Массоном та вже згадуваним представником братства в Росії В.Павленком.

З листів стало відомо, що мальтійські лицарі подарували тодішньому російському віцепрем'єрові Потаніну бронзову статуетку, оцінену в 400,000 дол., а економічному радникові Єльцина Ігнатьєву дістався золотий медальйон вартістю 1.5 млн.дол. Обидва раритети, як сказано в сертифікатах, виготовлено у третьому тисячолітті до народження Христа. Інші чиновники отримали золоті годинники з символікою Мальтійського братства. Прийняття російської делеґації коштувало лицарям 2 млн.112,480 дол. Не дивно, що цю щедрість дехто сприймає як підкуп.

Орден Святого Іоанна Єрусалимського стверджує, що має свої центри у Франції, Еспанії та ЗСА , важає себе правонаступником православно-протестантської ґілки Мальтійського братства і протиставляє себе католицькому, резиденція якого розташована у Ватикані.

(Закінчення буде)

Франція...

(Закінчення зі стор. 1)

зменшується у своєму обсязі, то Франція, як виробник і експортер зброї, відчуває все більші труднощі. Все ж французькі законодавці на перше місце поставили історичну справедливість щодо вірменів, не погрішивши при цьому проти сучасної Туреччини. Турки все одно дуже образилися і тепер, як передбачають деякі спостерігачі, можуть розмістити свої збройні замовлення у Росії, яка активно шукає нових ринків збуту зброї.

Сучасні...

(Закінчення зі стор. 2)

позиторів до фолкльору у пошуку нового мелодичного простору. Цей шлях виявився найбільш перспективним. Збагачення системи музичних засобів через нове звернення до невичерпних фолкльорних джерел стало показовою тенденцією. Вона дістала назву „нової фолкльорної хвилі". Композитори стали сміливо звертатися до стародавніх пластів фолкльору, його архаїчних ладових і ритмічних особливостей, з другого боку — зробили спробу з'єднати його музичні засоби з найновішими композиційними техніками (додекафонія, серійність, сонорика, алеаторика). Метод нового поводження композиторів з фолкльорним матеріялом наблизив їх до починань Стравінського, а також іншого великого „фолкльориста" XX століття — Бартока.

Саме в ці роки на нову ступінь піднімається українська фолкльористика. Розвиваючи традиції карифеїв української музики XX століття, Л. Ревуцького, Б. Лятошинського, С. Людкевича, М. Колеси, нове покоління композиторів відкриває для себе фолкльор в новому сенсі. Народна музична творчість усвідомлюється тепер як самостійна цільна система народного поетичного мислення, з притаманними їй композиційними елементами (лад, ритм, мелодія), виконавськими манерами і формами буття. Це „Карпатський концерт" М. Скорика, „Ятранські ігри" І. Шамо, „Веснянки" Л. Дичко, квартети І. Карабиця, Є. Станковича, Г. Ляшенко, концерт для оркестри „Українські коляди, щедрівки, веснянки" В. Кікти.

Часто в одному творі асимілюються в авторську систему мислення досить різні часові і географічні пласти народної творчости. Наприклад, у балеті „Ярославна" Б. Тищенко поєднуються елементи обрядового фолкльору російської півночі, ліричних селянських і південнослов'янських пісень. Аналогічна синтеза різних фолкльорних традицій в балеті Є. Станковича „Ольга" — від давньоруського билинного епосу та награвань скоморохів до календарно-обрядового фолкльору і знаменного розспіву.

Звичайно закони пісенної народної творчости проявляють себе у хорових творах. Можливо, тому українська музична клясика почалась саме з хорових обробок народних пісень. Значно збагатили цей жанр Я. Степовий, К. Стеценко, А. Кошиць і особливо М. Леонтович. У творчості останнього хорова обробка народної пісні вже стає оригінальною авторською мініятюрою.

Безпосереднім продовжувачем цих традицій у 20-ті роки виступило нове покоління українських композиторів: Л. Ревуцький, М. Вериківський, Ф. Козицький, Т. Верьовка, Н. Коляда.

Глибоке проникнення у жанровий зміст народної пісні демонструє у сучасній хоровій творчості Л. Дичко. У своєму звертанні до фолкльору вона ставить за ціль вивчення і внутрішнє засвоєння ще невикористаних в професійному мистецтві фолкльорних образів і стилевих пластів народної вокальної та інструментальної музики. На цьому базується блискуче національне звучання її творчости. Наприклад, у кантаті „Червона калина" (1968 р.) в основі — слова народних історичних і ліричних пісень. У наступній кантаті, „Чотири пори року", використані веснянки, щедрівки, обжинкові та петрівчані пісні. До 1500-ліття Києва Л. Дичко створює два нових значних твори: ораторію „І нарекоша ім'я Київ", у шести частинах, на слова давніх літописів — для солістів, змішаного хору, струнних, ударних інструментів та органу, і кантату „У Києві зорі" (слова народні) для чоловічого хору, сольо і інструментального ансамблю, у п'яти частинах.

Постійним звертанням до фолкльорного матеріялу характеризується творчість О. Некрасова. Його останні роботи — „Занадився журавель" і „Весілля мухи" — фолкльорні імпровізації на тему українських народних жартівливих пісень (1994). Оригінальні твори для хору на народні тексти В. Стеценко „Ой, на горі вогонь горить" і „Ой весна", О. Скрипника „Ой, нині свято Яна" (1995).

Другою, не менш значною, ніж фолкльорна, тенденцією сучасної хорової творчости в Україні стало звертання до вітчизняних духових жанрів. Тут помічається дві лінії: слідування традиціям хорового співу православної служби (у формах старовинного канту або духовного концерту), або узагальнення філософсько-релігійного змісту у рамках загальноевропейської духової традиції. До першого типу можуть бути віднесені „Три молитви до Пресвятої Богородиці" для змішаного хору (1994) Богдани Фільц, у другому — твори Михайла Шуха, зокрема духовний концерт „Возроди мене, утверди" для солістів, хору, ударних інструментів і фортепіяно, на вірші Шнуралі (1994), „Реквієм" (1988), „Літургія" (1995) Л. Дичко.

Сучасне покоління українських композиторів з особливою увагою ставиться до відродження національних традицій хорового співу. Багатогранні пошуки в різноманітних перспективних напрямках (від проявів неоімпресіонізму до хорових медитацій) важко привести до єдиної теоретичної системи, що завжди характеризує момент зламу століть. Але кожне з цих художніх явищ заслуговує окремого дослідження.

Косівські...

(Закінчення зі стор. 1)

тивні почування, що не дають будь-яких познак надії на майбутнє.

З цього приводу Ричард Голбрук, представник ЗСА для балканських справ, зустрівся в Белграді, столиці Сербії, у вівторок, 23-го червня, з юґославським президентом Слободаном Мілошевічом і, правдоподібно, передав йому чергове попередження Північно-атлантійського оборонного союзу (НАТО), щоб припинити збройну боротьбу з етнічними албанцями в Косово, бо в іншому випадку НАТО буде змушений силою закінчити цей конфлікт.

Продавці...

(Закінчення зі стор. 2)

люють станом науки, а це все переплітають новинками. Багато часописів включає ще й гороскоп, який подає, що може очікувати людину, яка „народилася в момент певного розташування світил на небі". На думку астрологів, цей факт може визначати долю людини... Все ж вирішальне значення має, безсумнівно, власна думка людини. Цю думку оформлює особисте упередження і схильність. Наприклад, оптиміст радше повірить економістові, який є автором позитивного передбачення. Оптиміст бо хоче збільшити свій маєток і не прив'язує ваги до спостереження давніх римлян, що „багатство схоже на скло, яке чим ясніше блищить, тим легше розбивається".

І це мимовільно переносить нас у давнину, де вже 5000 років тому передбачення широко практивувалося у формі віщування чи пак угадування. Це був рід спритности — пояснювати майбутність на основі тваринних нутрощів або розташування зірок на небі. Найбільш успішним бизнесом віщування в історії вславився був Дельфійський оракул при храмі Аполлона. З цього користали теж стародавні вожді, від 700 років перед Христом до 300 років по Христі. Згідно „з волею богів", ішли з війною або формували стратегічні союзи... Можна тільки подивляти довговічний бизнес передбачування в давньому грецькому місті Дельфи, що зумів перетривати тисячу років!

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД ПРЕСС повідомило, що в ранніх годинах неділі, 21-го червня, Москву навістила гураґаноподібна дощова буря, котрої вислідом було шість жертв. Понад 122 особи, в тому п'ятеро дітей, опинилися у лікарнях міста. Крім того, буря залишила десятки тисяч з корінням повириваних і поламаних дерев і ушкодила дах Большого театру та мури Кремля. Речник посадника Юрія Лужкова сказав, що буря накоїла великої шкоди містові, але точних підрахунків покищо немає. Такої бурі ніхто з москвичів не пам'ятає, швидкість вітру досягала 60 миль на годину, а в деяких місцях вихор був набагато сильнішим.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у ЗСА

висловлює щиру подяку всім жертводавцям.

Нижче наведений список включає тих, хто надіслав пожертви, вплатив членські внески, склав пожертви на нев'янучий вінок в пам'ять своїх рідних та друзів, та хто дав даток на видавничий фонд В. Винниченка, також суми отримані по заповітах від 15-го липня 1997 р. до 15-го червня 1998 р

НА НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК в пам'ять своїх рідних та друзів зложили

У св. п. Дмитра Горбая — 400 дол. — Марія Горбай, дружина.
У св. п. Івана Коровицького — 300 дол. — Олена Коровицька, дружина.
У св. п. Ганни Пашковської по 25 дол. — Оксана Радиш, Діма Комілевська.
У св. п. Михайла Черешньовського — 80 дол. — Людмила Бойко, дружина
У св. п. Леоніда Садовського — 30 дол. — Валентина Кузьмич.
У св. п. Олександра Тимошенка — 100 дол. — Ірена Тимошенко, дружина.

По заповітах від:
Ганни Пашковської — 17,055 дол.
Михайла Пирського — 3.000 дол.

Від Жертводавців:

Олександер та Софія Скоп - 4,500 дол., Кредитівка Самопоміч, Н. Й. —1,000 дол.

по	500 дол.	Кредитівка Самопоміч у Філядельфії, Law and Order Film production;
	360	Олекса і Лариса Біланюк;
	320	Христина Спольська;
	290	Теодор Костюк;
по	250	Ярослав Бігун, Орися та Богдан Гермак, Кредитівка в Рочестері;
по	200	Мар'ян та Іванна Коць, Іван Карк, Кредитівка СУМА в Йонкерсі, Православна Кредитівка в Ню Йорку, Лариса та Василь Приходько;
	185	Ервін Радецький;
	175	Ада Кулик;
	173	Українська громада в Лорейн (С. Ганчарик);
	170	Тамара і Юрій Чапленко;
по	150	Рита Дем'яновська, Валентина Лімонченко, Люба та Мирослав Прокоп;
	130	Святослав Трофименко;
по	120	Омелян Бей, Тит Гєврик, Ярослав Пеленський, Оксана Хомчук;
	104	Олекса та Борис Мальченко;
по	100	Ольга та Василь Балабан, Петро Балей, Ніна Болдирева, Олена Булгак, Оксана та Микола Герус, Тамара та Едвард Гомер, Неоніла Гордієнко, Микола Дейчаківський, Іван Деркач, Адріян Долінський, Олександер Домбровський, Уляна та Володимир Дячук, Любов і Борис Жура, Мар'яна Задояна, Заковоротний, Ніна та Роман Ільницькі, Ольга Кекіш, Тимофій Коба, Анісія та Ігор Козак, Наталія та Іван Коропецькі, Таїсія та Михайло Корчинські, Любомира та Ігор Коцур, Укр. Кредитівка в Бостоні, Олекса Ліст, Владика Василь Лостен, Кім і Роман Номіч, Петро Одарченко, Євген Паранюк, Лідія та Роман Процик, Іван Решетар, Софія та Ярослав Рожанковські, Галина Рябокінь, Марія Савдик, Оксана Соловей, Тамара та Степан Тимків, Тетяна Торпе, Євген Федоренко;
по	80	Альберт Кіпа, Андрій Олеарчик, Лариса Онишкевич, Лев Рудницький, Йосип Данко;
по	75	Ірене Шведе, Урсула та Остап Балабан;
	70	Алла та Юрій Мацик;
	60	Володимир Шиприкевич;
по	50	Джін та Віктор Андре, Тетяна та Омелян Антонович, Михайло Біда, Віра та Ярослав Білінські, Ольга та Василь Боба, Володимир Воловодюк, Оксана та Олександер Воронин, Зенон Ґординський, Петро Грицак, Наталія Даниленко, Павлина Данчук, Марія Дубровська, Надія Єфімов, Мирослава Зубаль, Надія Кмета, Марія та Петро Крамаренко, Григорій Костюк, Кредитівка Самопоміч в Нюарку, Катерина Кричевська-Росандіч, Софія Кудрик, Ірена та Лев Кушнір, Ляриса та Володимир Лисняк, Олена Мельничук, Джері Міхайчук, Зінаїда та Микола Миськів, М. і Г. Мицак, Ірена та Степан Ничай, Олена Павловська, Ярослава та Ярослав Панчук, Валя та Леонід Підстригач, Православне Сестрицтво при церкві св. Володимира в Ню Йорку, Валентина Преско, Олена Процюк, Марія та Анатоль Романюк, Михайло Середович, Марія та Степан Хемич, Алла та Ігор Черни, Софія та Богдан Шебунчак, Данило Яценко;
по	40	Оксана Ашер, Володимир Жила, Ольга та Марія Маланчук, Мирослав Мриць, Василь Наконечний, Валеріян Ревуцький, Віра та Франек Розвадовські, Софія Слюзар, Іван Фізер, Світлана Човган, Дмитро Штогрин;
по	30	Юрій Бойко-Блохін, Богдан Бойчук та Марія Ревакович, Люба та Микола Галів, Марія та Олекса Коновал, Валентина Кузьмич, Богдан Марків, Таня та Олег Склепкович, Богданна Мончак, Лев Чабан;
по	25	Марія Андрусяк, Микола Барицький, Олександра Бриньовська, Тетяна Бутович, Мона та Йосип Войтович, Марія та Федір Гайовий, Гліб Гаюк, Мирон Гнатейко, Тамара Гординська, Василь Ґусаковський, Богданна та Ярослав Ґелета, Надія Дзівак, Олександер Діберт, Віра Дорожинська, Ірена Зєлик, Ірена та Остап Зинюк, Ірена Ільницька, Володимира Кавка, Ярослав Качарай, Дам'ян Кордуба, Любомира та Теодозій Крупа, Юрій Левицький, Іван та Орест Лисинецький, Михайло Лотоцький, Михайло Лютер, Михайло Мартиненко, Василь Марчук, Петро і Ольга Матула, Мирослава Мирошниченко, Анна Мичковська, Марія та Олександер Мотиль, Любомира Огаренко, Олена та Іван Павленко, Роман Поритко, Володимир Процик, Лідія та Всеволод Саленко, Олександра Селепина, Іван Скіра, Тамара Скрипник, Орест Слупчинський, Анна Снігач, Марія Соловйова, Василь Сосяк, Ніля та Євген Стецьків, Елеонора та Данило Томашук, Богдан Томків, Богданна та Богдан Худьо, Ірина та Михайло Цегельські, Ярослав Цюк, Катря та Ярослав Червоняк, Марія та Ігор Шевченко, Богдан Шепелявий, А. Школьник, Валентина Юрченко, Іванна та Михайло Яцух;
по	20	Софія Андрушків, Теофіля та Богдан Артимишин, Оксана Бринь, Андрій Бук, Катерина та Володимир Вальчук, Ігор Витвицький, Олег Волянський, Рома та Ігор Гайда, Семен Гасяк, Володимир Грицин, Олена Зозуля, Оксана Колесніченко, Ріта та Іван Купин, Уляна Лоза, Іван Мима, Павло Паньків, Галина та Роман Петренки, Марта Рудик, Марія Сімоніна, Галина Степаненко, Ірена Твердохліб, Богдан Чопик, Люба та Олексій Шевченко, Олена та Іриней Юрчук, Дарія та Мирон Яросевич;
по	15	Ольга та Богдан Бродин, Стефан Ґлют, Е. Касинець, Людмила Кей, Іванна та Богдан Козак, Микола Корінець, Надія та Микола Лаврін, О. та А. Наклович, Олег Ратич, Іван Черешня, Стефанія та Микола Чорний;
по	10	Петро Бард, Ярослава та Ярослав Букачевські, Анна та Петро Велечко, Богданна Волянська, Катерина Гуцул, Олександра та Дмитро Демедюк, Святослав Коцибала, Ольга та Валентин Лоян, Ніна Михалевич, Марія та Євген Осціславські, Анна та Петро Поліщук, Павло Роденський, Марія та Микола Ромаш, „Х" з Лос Анджелесу;
	7	Данило Заходи;
	6	Н. Домашевський;
	1	„Х" з Ню Джерзі.

Кожному зокрема, згаданому тут, висловлюємо щиру подяку за підтримку УВАН, за зрозуміння важливості нашої праці. Завдяки всім вам Академія може продовжувати свою діяльність — утримувати свій будинок, архів і бібліотеку, проводити конференції та видавати цінні праці, які високо ціняться також в Україні.

Будемо дуже вдячні в майбутньому за вашу щедрість.

УПРАВА УВАН

ПОДЯКА

У глибокому жалю і скорботі повідомляю, що з волі Всевишнього, 12-го квітня у Дельтоні, Фла., відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

СЛ. П.

ЕВА ІЛЕМСКА

Цими скромними словами сердечно дякую усім за численні усні, телефонічні і писемні вислови співчуття, слова розради в полегшанні нашого горя.

Сердечно дякую о. М. Ціздинові, пароховi УКЦ в Апопці за Службу Божу, похоронні відправи та прощальні слова.

Щиро дякую усім людям доброї волі, що прийшли попрощати і провести покійну на вічний спочинок.

Щире спасибі усім жертводавцям за їхні щедрі пожертви на св. Літургії, благодійні цілі та квіти, які прикрашували в останнє домовину покійної Еви.

Щиро вдячний Р. Мелешкові з Об'єднання св. Володимира за проведення збірки в пам'ять Еви для сиріт в Україні.

Дуже дякую усім, що прийшли на Службу Божу в 40-ий день і молилися до Всевишнього за душу покійної.

Вдячний Сестрицтву УКЦ Покрови Пресвятої Богородиці за приготування перекуски в 40-ий день.

Вкінці моя найщиріша і сердечна подяка моїм дітям, внукам і правнукам, братові і його дружині, що постійно були зі мною і піддержували мене на дусі в часі тяжкого смутку і горя.

Хай Всевишній Господь заплатить вам сторицею, благословить вас добрими земними благами і наділяє вас кріпким здоров'ям.

НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:

Ніколас і Лідія Стренк, Леся Ціздин, Іванка Назаревич, Методій і Раїса Мелешко, Джордж Дуда, Петро і Зіна Ґлітняк, Іван і Стефанія Рій, Кирило і Ніна Пиль, Петро Яцук, Марія і Юрій Пеняк, Пріска Яцук, Володимир і Дора Плакида, Теодор і Марія Комар, Евгенія Карий, Семеон і Анна Дуда, Василь і Александра Басняк, Ґелан Стефанко, родина Михайла Ілемского, родина Нанашко 2 Служби Божі, родина Ґалатий 5 Служб Божих.

НА СИРОТИ В УКРАЇНІ через Об'єднання св. Володимира пожертвували:

по	50 дол.	Іван Ілемский, Василь Химера, Василь Фіцик;
	40	Петро Яцук;
	30	Ліда Волошин;
по	20	Наталка Зайн, Стефанія Рій, Ліда Стенк, родина Мелешки, Теодор Коваль, Володимир Плакида;
по	10	Василь Басняк, Юрій Пеняк;
	5	Іванка Назаревич.
Разом		375 дол.

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В ЗАРВАНИЦІ:
200 дол. пожертвували родина Юрчак, родина Виславскі і Тоня Мілєр.

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В КАЛУШІ:
200 дол. родина Яцук і родина Ілемский.

НА ФОНД КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА при Гарвардському Університеті зложили:
200 дол. В. і А., Басняк, П. і З. Ґлітняк, М. і П. Ілемский, і І. Ілемский.

І. Ілемский пожертвував 275 дол. на потреби церкви в Апопці і 275 дол для Об'єднання св. Володимира.

Якщо когось не згадали в цій подяці, то ввічливо прошу вибачення.
Хай Господь вас благословить.

Муж — ІВАН з родиною

Ділимося сумною і болючою вісткою з ріднею, приятелями та знайомими, що на протязі трьох днів — 19-го червня і 21-го червня 1998 р. з волі Всевишнього відійшли у вічність наші найдорожчі і незабутні МАМА, ТАТО, БАБУНЯ і ДІДЬО, проживши в супружжі 64 роки

бл. п.

ІРЕНА ДЗЕДЗИК

нар. 9-го травня 1909 р.

та

бл. п

АНДРІЙ ДЗЕДЗИК

нар. 18-го березня 1905 р.

ПАРАСТАС відбудеться в четвер 25-го червня 1998 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ почнуться в п'ятницю 26-го червня 1998 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку Н. Дж., а опісля на цвинтар „Gate of Heaven" у Випані, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:
донька — ДАНЯ з мужем д-ром БОГДАНОМ ХУДЬО
внучки — МІРЯСЯ і РОМА
та ближча і дальша родина в Україні, Канаді, Польщі та ЗСА.

Замість квітів на свіжу могилу просимо бажаючих складати пожертви на відбудову зруйнованої української церкви в Прняворі, Боснія:

Self Reliance — Bosnia, 734 Sandford Ave., Newark, N.J. 07106

Ділимося сумною вісткою, що з волі Всевишнього в понеділок, 8-го червня 1998 р. відійшла у вічність, проживши 89 років, наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

СОФІЯ ВОРОБЕЦЬ

з дому ГАРМАТІЙ

нар. 8-го березня 1909 р. в Теребовлі, Україна вдова по бл. п. д-рові Томі Воробцеві, кол. УСС-ві і голові Українського Червоного Хреста в Україні й Української Санітарно-Харитативної Служби в Німеччині.

ПАРАСТАС відбувся в середу, 10-го червня в похоронному заведенні Музики в Чикаґо, Ілл.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в червер, 11-го червня в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, Ілл., а відтак на місцевому цвинтарі катедри св. Миколая

Заупокійна

СЛУЖБА БОЖА
в 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ

буде відправлена

в соборі свв. Володимира і Ольги, Чикаґо, Ілл.

Залишені в глибокому смутку:
дочка — СОФІЯ з чоловіком ДЖОНОМ і дочкою АДРІЯНОЮ
сини — РОМАН з дружиною КАТЕРИНОЮ і дітьми СОФІЄЮ І ТОМОЮ
— ТОМА з дружиною ПАВЛЕЮ і дітьми ГЕНРІ і ДАВИДОМ

Вічна їй пам'ять!

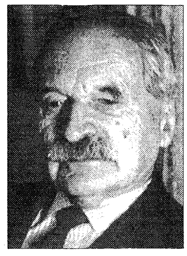
Родина просить бажаючих складати пожертви на Children of Chornobyl Relief Fund.

В. Міяковський — вартовий української культурної спадщини

Минає 110 років від дня народження архівіста, історика, літературознавця Володимира Міяковського, людини, що увесь свій вік стояла на сторожі української культурної спадщини. Прийнявши архівну справу з рук генеалога Вадима Модзалевського, котрий помер 1920 року, Міяковський очолив Архівне управління й Київський центральний архів, що носив тоді ім'я Володимира Антоновича. Олександер Оглоблин описав епізод з 1921 року: засніженими київськими вулицями В. Міяковський разом з двома співробітниками „тягне санчата з паперами та книжками" — архів Губерніяльного управління, якому загрожувала загибель. Оглядаючи Київ двадцятих років, де „все було тоді (...) повне (...) пам'яттю про нього", Ол. Оглоблин згадав Антоновичів мармуровий бюст „перед кабінетом директора, — ні, більше, фундатора й душі Архіву — Володимира Варлаамовича Міяковського".

Як добросовісний, проникливий архівіст-дослідник, Міяковський не боявся жодної чорної роботи, добре орієнтувавсь в паперовому морі, раз-у-раз дивуючи своїх колег першорядними відкриттями. Мабуть, він перший систематично простудіював фонд київського генерал-губернатора, звідки вибрав чимало матеріялів до історії українства XIX ст.

В. Міяковський походив з дворянської родини. Батьки, а за ними й діти приятелювали з родиною Косачів, що мали садибу неподалік. 1906 року зі срібною медаллю Міяковський закінчив Київську Першу гімназію — за два роки перед М. Зеровим та Ол. Шульгиним. Навчаючись у Петербурзькому університеті (закінчив 1913 року), він належав там до київського земляцтва. У грудні 1917 року разом з молодою дружиною повернувся до України.

Св. п. В. Міяковський

З-го травня 1918 року В. Міяковський почав працювати в архівно-бібліотечному відділі Головного управління мистецтв і національної культури (керівник — В. Модзалевський), з 1919 року — в Архівному управлінні. Співпрацював у газеті „Слово", редактором якої був Валентин Садовський. Після закриття Архівного управління запропонував утворити архівний відділ при музеї Українського наукового товариства (УНТ). Сюди потрапило діловодство Українського консульства в Петрограді й військових частин Галичини. Після ліквідації УНТ рукописи передано до Комісії громадських течій Всеукраїнської академії наук (ВУАН), а архівні матеріяли Міяковський забрав до Київського центрального історичного архіву (КЦІА). З 1920 року він завідував Київським губерніяльним архівним управлінням до його розформування (1925), після чого очолив КЦІА.

З-го березня 1919 року В. Міяковський працював як науковий співпрацівник Історично-філологічного відділу Української Академії Наук, де одержав доручення щодо збирання матеріялів з історії громадського руху. Сам він зосередився на 1840–60-их роках. Працював у комісіях з видання пам'яток українського новітнього письменства, з дослідів над історією громадських течій в Україні, зі складання „Біографічного словника діячів Української землі", входив до Комітету з організації Всенародньої бібліотеки України (ВБУ), до Археографічної комісії. З 1927 року керував Кабінетом біографії Шевченка й рукописним відділом інституту Т. Шевченка. Він очолив усю роботу з організації меморіяльного музею Шевченка, що відкрився 10-го листопада 1928 року. За визначенням Л. Онишкевич, це був перший державний літературно-меморіяльний музей в УСРР.

Починаючи з 1917 року, його розвідки з'являлись у київських журналах „Україна", „Наше минуле", „Літературно-науковий вісник", „Книгар". Це не були спеціяльні праці, приступні лише фахівцям-історикам. Український вчений писав мовою, зрозумілою широкій читацькій авдиторії, тож його студії про декабристів, кирило-мефодіївців і шестидесятників, старогромадівців увійшли в свідомість його покоління.

Сьогодні бачимо, що українські шестидесятники перервали традицію, викинувши з актуального обігу витончені пам'ятки дворянської культури й переоцінивши культурний потенціял селянства, не добачивши в ньому можливостей страшного руїнництва. Все це так. Проте саме В. Міяковський назаваджи „примирив" нас із шестидесятниками, підкресливши їхній ідеалізм і щирість поривань.

Багато більше зробив би вчений у Києві, якби Державне політичне управління, лаштуючись до широкомаштабного процесу „Спілки визволення України", не вирішило вирубати з культури і його. 20-го серпня 1929 року В. Міяковського було ув'язнено. Слідство провадили знамениті С. Гольдман і С. Брук. У справі зберігається летючка 1924 року, часів паритету Зинов'єва-Каменєва-Троцького-Сталіна, яку вчений узяв на зберігання від С. Єфремова. Цей документ мас виразний антирежимний характер і підписаний „Союз боротьби за самостійну Україну". Український архівіст зберіг його для нас ціною власного ув'язнення і кількох років Карелії. Архівна справа добре документує ту основу, на якій було збудовано процес — виразну ідеологічну опозиційність української інтелігенції тодішньому режимові. Це не фальшивка ГПУ, а автентичний документ громадсько-політичної української опозиції, якщо завгодно, українського підпілля. І наявність таких документів (а їх збереглось чимало) красномовно свідчить про те, що далеко не всі українці були перейняті більшовицькими ідеями. Можна говорити, що чекісти сконструювали превентивний процес, але твердити, що його створено з нічого, уже не можна. Давно настав час переглянути оцінку цієї справи і цього процесу.

Повернувшись із заслання, Міяковський міг працювати хіба що статистиком у київських медичних інституціях. 1943 року доля назавжди відірвала його від київських сховищ і самого Києва. Але хіба знаєш, де знайдеш і де втратиш! Саме в Німеччині, де він опинився з родиною, Міяковському випала місія уфундувати перше сховище повоєнної еміграції — Архів-Музей Української Вільної Академії Наук. Як відзначив Вол. Маруняк, у ті роки жодна інституція не провадила систематичного обліку друкованих видань та періодики. Архів-Музей УВАН намагався комплектувати тодішню періодику, книжки й брошури. Бібліографічний орган „Книгоцентру" в Мюнхені „Рідна книга на чужині" почав виходити щойно 1949 року.

Одним з головних джерел комплектування літератури для УВАН протягом довгого часу був так званий обов'язковий примірник. Як розповідав сам В. Міяковський: „З самого ж початку музей поставив собі за мету збирати матеріяли для майбутніх сховищ вільної України. В порозумінні з кількома іншими бібліотеками й музеями, що спонтанно виникали на території окупованої Німеччини, музей почав збирати більшу кількість примірників друкованих видань. Ці бібліотеки і музеї разом з Музеєм УВАН стали місцями для збереження примірників для Києва (Авгсбург–Музей УВАН), Львова (Карльсфельд, потім Берхтесгаден, Бібліотека НТШ — В. Дорошенко), Харкова (Англійська Зона, Музей Шевченка — Л. Бачинський), Праги (Ашафен- бург–К. Животко), університетський примірник (Українського Вільного Університету (УВУ) — Мюнхен), Ватиканський і один примірник — „місцевий" — для кожної країни розселення нашої еміграції, всього 7 примірників". Наслідком цієї роботи протягом п'яти років (1945–1949) було те, що в Музеї–Архіві УВАН було зібрано до 90 відсотків всієї друкованої продукції української еміграції Американської Зони Німеччини. Ідея В. Міяковського, продумана й проведена в умовах розсіяння, виявляє всю велич патріотизму його та його соратників.

У свої 62 роки вчений почав новий період життя, виїхавши до Ню Йорку. Він ступив на американський берег 4-го травня 1950 року. Як свідчить Л. Винар, прямолінійного, вийнятково працьовитого й чесного В. Міяковського називали „сумлінням Академії".

І ще одна роль Володимира Варлаамовича як науковця-історика. Оскільки в Україні історична наука відступила перед безсоромними політичними спекуляціями, українські гуманітарні еміграції берегли справжні вартості. Як писав Ол. Домбровський, „В. Міяковський був дійсний Воїн на барикадах змагань за остаточну перемогу української наукової Правди, який боровся не за ордени й похвали, а за совість чесного українського науковця".

На початках еміграційного періоду його життя стоїть публікація скандального листування В. Затонського й Ф. Кона про руйнування Михайлівського Золотоверхого собору. Проте найбільші праці, як вчений-дослідник, присвятив він Шевченкові, заснувавши в УВАН і проредагувавши 10 випусків шевченкознавчого збірника (1952–64). Чимало шевченкознавців діяло на еміграції. Але от помер Міяковський, і більше жодного числа цього збірника не вийшло. Разом тут надруковано 28 його етюдів.

Перу В. Міяковського належать також праці про поетів Євгена Плужника, Юрія Клена, художника Юхима Михайлова, вчених Дмитра Антоновича, Володимира Дорошенка, Павла Зайцева та ін. І було ще безліч невидної мурашиної праці, за яку йому завжди будуть вдячні майбутні вчені, натрапляючи в Архіві УВАН на оброблені й описані його рукою папери, як — давніше — у рукописному відділі колишньої Всенародної бібліотеки України в Києві. Він помер у нюйоркському шпиталі св. Луки у 1972 році.

Сергій Білокінь

Появилася збірка „Романси" В. Кіпи

Парсиппані, Н. Дж. — З Видавництва „Музична Україна" за ініціятивою сина композитора Вадима Кіпи, проф. Альберта появився в Києві у 30-ліття смерти композитора збірка його романсів.

Дбайливо видана збірка складається із двох частин, перша з них це цикл романсів на слова Лесі Українки і пісні на слова Вадима Лесича, попереджені піснею „Україні" до слів Петра Кізка, а закінчені „Спогадом" (Пісні про Київ) до слів Андрія Малишка. В другій частині збірки знаходиться Факсиміле романсів. Усі романси написані в сорокових роках, коли В. Кіпа поруч із школою навчання на фортепіяні увесь вільний час посвячував писанні композицій, здаючи собі справу, що в ЗСА важко йому продовжати кар'єру пияніста.

Це перша збірка його композицій, яка появилася друком завдяки наполегливості його сина Альберта і помочі членів „Музичної України", які і займалися друком збірки. Музично зредагував її професор і композитор Віталій Кирейко, а вступну статтю п. з. „Музикант з дужим інстинктом до звукової барви" написала Тамара Булат. За друк відповідав Борис Верещагин, діючий директор „Музичної України".

Збірку видано у 1,000 примірниках і, як інформує проф. А. Кіпа, кожна музична бібліотека в Україні отримає один безплатний примірник. Хто в ЗСА бажає отримати цю книжку може замовити її у А. Кіпи за 20 дол., пишучи на адресу: Albert Kipa, Muhlenberg College, Allentown, PA 18104.

Осінню плянується презентація цеї першої збірки получену із концертом.

Проф. В. Кирейко (зліва) і проф. А. Кіпа переглядають рукописи пісень В. Кіпи в бюрі „Музичної України" в Києві.

Закінчення шкільного року у Філядельфії

У суботу, 6-го червня, відбулося закінчення шкільного року у „Нашій Українській Рідній Школі" („НУРШ") у Філядельфії (директор д-р Олександер Лужницький). Це — день української родини. Катехит школи о. Роман Паньків провів Молебень, гарно звернувся до дітей, побажав їм доброго відпочинку. Ведучою програми була заступник директора школи мґр Віра Бей.

Учні четвертої кляси під диригуванням вчительки Уляни Заліпської проспівали дві українські пісні. Діти дошкілля продеклямували віршований монтаж „До матері". Драматичний гурток учнів 3-ої і 4-ої кляс підговував подарунок для матерів — веселий скеч пера Зенона Чайківського „В нашій хаті зоопарк".

Д-р О. Лужницький привітав учнів із закінченням шкільного року, нагородив репрезентантів кляс та подякував їм за співпрацю. Вручив нагороди директор також членам редакції шкільної газети „Мрія", наголошуючи при цьому, що понад сто примірників цієї газети йде в Україну. Схвальними оплесками зустріли учні нагородження шкільного драматичного гуртка та переможців спортових змагань, що відбулися в День Української Культури і Спорту.

Багато учнів школи брали участь у міжнародному конкурсі СУА для дітей і молоді під назвою „Природа і ми". 75 учасників дістали відзначення. Серед них, ті, які дістали найвищі грошові нагороди: Гудь Христина, Ставничий Юра, Федорійчук Адріяна, Різанов Крис, Чайківський Марко. Другий вид грошових нагород дістали: Данкулич Наталя, Нагрудна Леся, Краєр Марко, Медяник Тарас, Строцька Леся. І третій вид грошових нагород вручено: Зваричеві Андрієві, Наконечному Івасикові, Козакові Стефанові, Кнігніцькій Юлі.

Мґр Б. Бей разом з учителями вручила грамоти кращим учням школи. З побажанням доброго відпочинку й змістовних вакацій до учнів школи звернувся голова Шкільної ради „НУРШ" мґр Михайло Кулинич.

Після роздачі свідоцтв відбулось кінцеве засідання вчителів. Зворушливим було прощання з колишнім головою Шкільної ради „НУРШ" Богданом Гасюком. Учительський збір та гості привітали мґра М. Кулинича, який тепер очолив Шкільну раду „НУРШ".

Г. Клюк-Дзівак

Парлямент...

(Закінчення зі стор. 1)

сталося, на думку не названого представника фракції Соціялістичної та Селянської партій, через порушення домовлень. Спочатку погодилися голосувати за Петра Симоненка без твердої контролі з боку ватажків фракцій (такий собірейтинг), потім така ж процедура щодо І. Плюща: пройде — добре, не пройде — домовлятимуться далі. Але всі політичні комбінації сплутав позафракційний депутат Віталій Черненко, висунувши кандидатуру О. Ткаченка. Що ж, це право депутата. Ткаченко зняв би свою кандидатуру, якби у Плюща виявилися міцніші нерви. Отож Ткаченко змушений був пройти свій „хресний шлях" до кінця. „В результаті, хотіли як краще, а маємо те, що маємо. Тепер Селянська Партія України виношує пляни створення своєї окремої фракції.Цього разу ліві однозначно висуватимуть єдиного кандидата — Олександра Мороза. Але сумніваюся, щоб він пройшов і цього разу: після з'їздівської промови, після відмови від марксизму-ленінізму і диктатури пролетаріяту частина комуністів-ортодоксів за нього голосувати не буде. Після неуспіху Ткаченка Мороз може не отримати і частини голосів членів Селянської Партії. Томутвердо можно говорити, що буде і 12, і 13, і 14, і, можливо, 15 тура висунення кандидатів на пост голови ВР".

Вчинок гідний уваги й подяки

З пресових повідомлень, мабуть, всі знаємо про сучасне трагічне життя українців, колишніх каторжників таборів ГУЛАгу в Казахстані. У відповідь Рада Оборони і Допомоги Українцям при УККА вирішила зосередити всю свою увагу в допомоговій акції цим людям.

Не цей заклик щедро допомогою повною любови й зрозуміння відповіла невелика громада з Порт Амбой, Н. Дж. Отець Роман Дубицький, парох церкви Успення Матері Божої, звернувся до своїх парафіян прийти з допомогою. На заклик доброго й люблячого пастиря парафіяни принесли добру одіж. Принципал Української Католицької Школи, сестра Володимира, включила також і дітей до участи в пожертвах. Працьовита, незважаючи на вік, Анастазія Ковалюк з допомогою семінаристів Мирослава й Михайла, спакувала 41 посилку. Сама оплата висилки виносила 3,100 дол. Гідне уваги, що з того 450 дол. зложили шкільні діти, що треба завдячувати сестрі Володимирі, яка вміла розбудити почуття милосердя в дитячих душах. Решту грошей зложили громадяни й о. Дубицький.

Коли ці посилки щасливо зайдуть до адресатів, то можна собі уявити, скільки слів вдячності, слів радости та щирих молитов піде на їхню адресу. Без сумніву, це буде найкращою винагородою для отця пароха, всіх жертвенних громадян і невтомної Анастазії Ковалюк. До вияву сердечної вдячности з глибокою подякою долучується ціла Управа РОДУ.

Нехай щедрий Господь благословить всіх вас найкращим здоров'ям і силами, щоб ви могли ще довго працювати для патріотичних вчинків.

Управа РОДУ

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ!